

Η Η Χ Ω

ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Όδος 'Αλ. Σούτσου αρ. 17,
Συνδρ. 'Εσωτερικού φρ. 8

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Συνδρ. 'Εξωτερικού φρ. 10

ΗΧΩ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Το τέλος του χειμῶνος ἐπεφύλαξεν ἡμῖν πολλὰ τὰ ἔκτακτα καὶ παράδοξα, ὡς καὶ μεγάλην κίνησιν καὶ ζωηρότητα. Θέατρα καὶ ἐκλογαὶ καὶ ἀποκρέω, με κομιτὰ τὰ εἶναι στοιχεῖα ἀρκετῆς κινήσεως διὰ μίαν πρωτεύουσαν, με ὄρια μάλιστα ἐκτεταμένα καὶ ἄρμα ἀπέραντον. Ἡ πολυδοξία Δοῦζε μόλις ἀπῆλθε τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἀπεχαιρετήσαμεν καὶ ἡμεῖς με φιλήματα πολλὰ καὶ δῶρα βασιλικά, ἐπεδόθημεν ἀμέσως εἰς τὰς ἐκλογὰς καὶ εἰς τὰς ἀναγνωρίσεις τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν μας. Μετὰ τὸ θέατρον δηλαδὴ τὸ καθῆκον, καὶ μετὰ τὴν διασκέδασιν ἢ πολιτικὴν. Ἀχ ἡ πολιτικὴ, ἡ αἰωνία αὐτῆ φαγέδαινα τῆς κοινωνικῆς μας κανονικῆς ἰσοροπίας. Δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀντικατασταθῆ ἢ τετραετῆς αὐτῆ ἀσκόπος ὅπως τροχιά με τίποτε τετραετείς σωματικούς ἀγῶνας, Διονύσια ἢ τι ἄλλο ἀρχαῖον ἢ με πανηγύρεις ἐμπορικὰς καὶ θρησκευτικὰς, ἢ τί ἄλλο νεώτερον; καὶ νὰ ἐκλέγωμεν τοὺς ἀντιπροσώπους μας ἄλλως ἢ ττον πομπῶδως καὶ παταγωδῶς;

Τί ἀνοήσιος ἐξαναγκαστικὴ ὑποχρέωσις εἶναι αὕτη! Νὰ σὲ ἀναγκάζουν ἐκόντα ἄκοντα νὰ ψηφοθηρῆς ἢ ψηφοφορῆς δι' ἄτομα τοῦ αὐτοῦ φυράματος, ἅτινα οὔτε σὺ, οὔτε αὐτὰ εἰσευροῦν ἢ γνωρίζουν τί εἶναι, τί θέλουν καὶ τί θὰ κάμουν. Ἀνοήσιος παιδιὰ, καὶ ἀκαρπος φροντίς.

Καὶ ἡ ἀγέλῃ αὕτη τῶν ἀνθρώπων, οὗς δῆθεν ἐκλέγομεν, καὶ οἵτινες δῆθεν μᾶς ἀντιπροσωπεύουν, συνέρχονται εἴτα εἰς μίαν μεγάλην καὶ ἐκτεταμένην ἀμφιθεατρικὴν αἰθουσαν καὶ φροντίζουν διὰ τὰ ἀνοικονόμητα καὶ ἀδύνατα

συμφέροντά μας; αὐτῶν; ἢ ἐκείνων; Ὅλα ταῦτα ἀπεδείχθησαν περιττὰ καὶ εὐρέθη ὁ τρόπος οὗτος φαίνεται, διὰ νὰ συναγελαζώμεθα καὶ νὰ λέγωμεν τάχα, ὅτι κυβερνώμεθα μόνοι; Οὐτοπία! Ματαιότης! Ἀνδία!

Θόρυβος! Φωναὶ! ἀντεγκλήσεις καὶ ἔριδες! Ὅλον τὸ κράτος ἐπὶ ποδὸς διὰ τὸ τίποτε ἢ μᾶλλον διὰ τὸ μηδέν! Ἐξελέξαμεν 236, ἀνθρώπους βουλευτὰς ἢ ἀντιπροσώπους καλουμένους, παραμερήσαμεν ἑτέροισι δεκαπλασίους τὸν ἀριθμὸν καὶ . . . ἠδυσχάσαμεν. Θὰ συνέλθουν δὲ ἤδη εἰς τὸ βουλευτήριον οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ θὰ καθήσουν, θὰ συσχεθῶν καὶ διασκεθῶν καὶ διαφωνήσουν καὶ ἐρίσουν καὶ εἴτα τέλος θὰ συμφωνήσουν ἀναμφιδόλως, διότι αὐτὸ εἶναι μόνον πασιφανῶς βέβαιον καὶ εὐκόλον, νὰ μὴ ἦναι σύμφωνοι εἰς οὐδὲν μέτρον, πρότασιν ἢ γνώμην ἑαυτῶν ἢ τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ ἐπὶ τέλους κατ' ἀνάγκην ἢ ἐξ ὑποβολῆς ἢ ἀθυμίας καὶ ἀνίας θὰ παραδεχθῶν ἓνα προϋπολογισμὸν καὶ μερικοὺς νόμους, ὅπως ὅπως. Τετέλεσται!

Καὶ θὰ ἔλθωμεν εἴτα εἰς τὰς ἀποκρέω καὶ εἰς τὰς προσωπίδας, εἰς τὰς διασκέδασεις πάλιν καὶ τὰ φαγοπότια, τοὺς γάλλους καὶ τὰ καταΐφια μας, ἕως ὅτου ἔλθῃ καὶ ἡ τεσσαρακοστὴ με τὰ φασολάκια καὶ τοὺς χαλβάδες, τὰ στρήδεια καὶ τὰ κρεμυδάκια.

Ὑστερον; ἢ λαμπρά, δηλαδὴ τὸ Πάσχα, οἱ ἀμνοὶ καὶ τὰ κόκκινα αὐγά καὶ οὕτω λήγει ὁ χειμῶν.

Ὁ χειμῶν λοιπὸν οὗτος μᾶς ἐπεφύλαξε τὰ καλεῖτερα καὶ διασκεδαστικώτερα καὶ ὠραιότερά του πράγματά του, διὰ τὸ τέλος.

Καὶ δὲν θέλωμεν ἄλλο τίποτε.

Ἐνῶ μᾶς ἤρχισε με μελαγχολίαν καὶ ραθυμίαν, μᾶς τελειώνει με εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὰ χεῖλη . . . καὶ τὴν καρδίαν.

Πάλιν καλά!

Ἡχώ.

ΠΡΟ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Ο υποψήφιος και ο ψηφοφόρος.

Ο υποψήφιος. Καλή μέρα φίλε μου, α', πη-
σιάζει η μεγάλη και ιερά ημέρα . . .

Ο ψηφοφόρος. Ποία μεγάλη ημέρα ;

Ο υποψήφιος. Των εκλογών, καθ' ην θα
έξασκήσετε τὰ ιερά δικαιώματα του πολίτου,
καθ' ην θα εκδηλώσετε την εμπιστοσύνη σας
πρός εκείνους, οτινεις είναι αξιοι να σας αντιπρο-
σωπεύουσιν . . .

Ο ψηφοφόρος. "Α ! και δια τούτο την κα-
λείτε μεγάλην και ιεράν ημέραν ;

Ο υποψήφιος. Μου φαίνεται, ότι δεν δύνα-
ται να ονομασθῆ ἄλλως.

Ο ψηφοφόρος. Να σας εἶπω, κύριε, μου φαί-
νεται ότι την φοράν αὐτήν δεν θα ψηφίσω.

Ο υποψήφιος. Ἀστειεύεσθε ;

Ο ψηφοφόρος. Ἀπ' ἐναντίας, ὀμιλῶ σοβα-
ρῶς. Δεν μου κάμνει καρδία να ψηφίσω.

Ο υποψήφιος. Πῶς ; σύ ! ὁ καλείτερος τῶν
ψηφοφόρων μου δεν θα με ψηφίσης ἐφέτος ;

Ο ψηφοφόρος. Ὅχι. Τί τὰ θέλεις, φίλε μου
δεν αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην.

Ο υποψήφιος. (ἀνησυχῶν) Σιώπα, ἀδελφέ,
τί ἔπαθες ; Ἴσα, ἴσα ἐλογάριασα, τὴν ψήφον σου
καὶ θέλεις νὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῆς ;

Ο ψηφοφόρος. Σὰς εἶπον, δεν καταλαμβά-
νω αὐτὴν τὴν φοράν τίποτε. Τὰ βλέπω τὰ πρά-
γματα τέσον ἀνακατωμένα, ὥστε δεν βλέπω
τὴν λόγον νὰ ψηφίσω.

Ο υποψήφιος. Νὰ σοῦ εἶπω, φίλε μου τότε.
Ἀκριβῶς ἤδη ἔχω ἀνάγκην τὰς ψήφου σου διὰ
νὰ ἐκλεχθῶ βουλευτής, διὰ νὰ πατάξω τὴν κα-
κοήθειαν, τὴν συναλλαγὴν καὶ τὴν διαφθοράν,
νὰ κερκυνώσω τοὺς ἐχθροὺς τῆς προόδου, νὰ ἀ-
ναπτύξω τὰς συγκοινωνίας καὶ τὸ ἐμπόριον, νὰ
διορθώσω τὰ στρατιωτικὰ καὶ τὰ ναυτικά, νὰ.

Ο ψηφοφόρος. Για στάσου, Κύριε υποψή-
φιε, ἄφησε τοὺς λόγους διὰ τὴν βουλήν, πολλὰ
πράγματα θὰ κάμης εἶπες, βλέπω. . . ἀλλὰ δεν
μου λές, πῶς θὰ τὰ κάμης σὺ αὐτὰ μόνος ;

Ο υποψήφιος. Μόνος ; πῶς μόνος : θ' ἀνα-
γκάσω τὴν Κυβέρνησιν, θὰ ὀμιλήσω εἰς τὴν βου-
λήν, θὰ γράψω εἰς τὸν τύπον, θά. . .

Ο ψηφοφόρος. Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, Κύριε υποψή-
φιε, τὰ παν κι' ἄλλοι καὶ ὄλο τὰ λένε, καὶ τί-
ποτε δεν κάνουντε. Ἀντίο, ἔχω νὰ κόψω τσαρού-
χια καὶ πῆγαινε ἄλλοῦ.

δειλίας, ἔρχομαι νὰ σας ἐρωτήσω, ἂν θέλετε νὰ μοῦ
εἰπῆτε τίποτε.

Φωτεινὴ τις λάμψις διήλθε κατὰ τὴν στιγμήν ἐ-
κείνην ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Μαργαρίτας καὶ χω-
ρὶς νὰ ἐνοήσῃ τὸ διατί, τῷ ἀπήντησεν.

— Βεβαίως ἔχω καὶ νὰ σας εἶπω.

Ὁλόκληρον τὸ βλέμμα τότε τοῦ νέου περιέβαλε
ταύτην ὡς μαγικὴ ἀόρατος φλόξ, δι' ἧς ἐν τοσοῦτω
διεκρίνετο ἡ μεγάλη αὐτῆς συγκλίνησις καὶ ταραχῆ.

Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα ἔστη, μὴ ὀμιλοῦσα.

— Τί ἔχεις νὰ μοὶ εἶπης ; ἠρώτησεν ὁ Ἑρμαν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξηκολούθει σιωπῶσα.

— Ἡννόηστα, θέλεις νὰ μὲ εἶπης ὅτι μὲ ἀγαπᾷς.

Ἡ νεάνις τότε ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν
ἠτένισε καὶ διὰ σταθερᾶς φωνῆς τῷ λέγει.

— Ναί, Ἑρμαν, σὲ ἀγαπῶ καὶ δεν δύναμαι ἄνευ
σοῦ νὰ ζήσω.

— Καὶ ἐγώ, Μαργαρίτα, ἀπ' ἀρχῆς ὅπου σὲ εἶ-
δον, τῆ λέγει, σὲ ἠγάπησα καὶ μετὰ σοῦ θὰ ζήσω.
Ἄλλ' ἄκουσον, φαίνεται ὅτι ἐκλαιες, καὶ δικαίως ἐ-
κλαιες, διότι ἀναχωρῶ. Βεβαιώθητι, ὅτι καὶ εἰς ἐμὲ
ὁ ἀποχωρισμὸς οὗτος εἶναι ὀδυνηρὸς, ἀλλὰ πῶς νὰ
κάμωμεν, πρέπει τέλος νὰ φύγω ἐντεῦθεν. . .

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε ἀμέσως ὁ Ἑρμαν μετὰ

ΤΟ ΥΦΟΣ ΤΗΣ ΧΑΙΔΕΜΕΝΗΣ

Ἡ λεπτοφυῆς καὶ λεπτοανατετραμμένη κυρία
Πριντζίπισσα ἐκτὸς τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῆς εἰρω-
νικοῦ ὕφους, εἶχε τὴν συνήθειαν τὰ πάντα νὰ
καλῆ καὶ μεταχειρίζεται ὑποκοριστικῶς καὶ τὰ
ἀγαπητὰ αὐτῆς ὄντα νὰ ὑπερ-θάλλει μετὰ πε-
ρισσῆς πλαστῆς ἀγάπης καὶ συμπαθείας. . .

Εἶχε καὶ μικρὸν μαλλιαρὸν κυνάριον, ὅπερ ἐ-
λάτρευε μέχρι τρέλλας.

Ὅποταν δὲ περὶ αὐτοῦ ἀνέφερε τι καὶ δυστυχῶς
διὰ τοὺς ἀδιαφοροῦντας, ἔπραττε τοῦτο συχνά-
κις, ἐξεφράζετο ὡς ἐξῆς :

Τὸ ἀγαπητούτσικόν μου. . . τὸ καῦμένο του μι-
κρὸ μουτράκι. . . τὰ ἀπαλούτσικα παστρικά ποδα-
ράκια του. . . ἡ στοργυλοῦτσικη κοιλίτσα του. . . ἡ
βελουδένια του μυτίτσα . . . τὰ κοραλένια του
χειλάκια, κτλ.

Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ τὸ καῦμένο της κυνάριον
διολισθῆσαν ἔπεσεν ἐκ τῆς κλίμακος καὶ ἡ τά-
λαινα ἀπαρηγόρητος Πριντζίπισσα ὀλοφυρομένη
ἔλαβεν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ καταφι-
λοῦσα, ἀνέκραζε :

προφανοὺς κόπου, θὰ φύγω μετ' ὀλίγον, καὶ μετὰ
ἐν ἔτος θὰ ἐπανέλθω νὰ σὲ λάβω ὡς σύζυγον. Ὁρ-
κίσθητί μου, ὅτι δεν θὰ μὲ λητμονήθης καὶ ὅτι θὰ
μὲ περιμένῃς !

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, Ἑρμαν, τῷ ἀπαντᾷ ἡ Μαρ-
γαρίτα δακρύουσα, ἐκ χαρᾶς καὶ λύπης ἐν ταῦτῳ
μετὰ σταθερᾶς φωνῆς καὶ ἀτενίζουσα πρὸς τὸν οὐ-
ρανόν.

Ἐκεῖνος δὲ λαβὼν τὴν χεῖρα της, τὴν ἠσπάσθη.
Ἡ Μαργαρίτα τότε ἐξάγει ἐκ τοῦ λαιμοῦ της
χρυσὸν μετἀλλιον τῆς Παναγίας, ὅπερ ἔφερε καὶ
δίδουσα αὐτῷ τούτο.

— Ἔστω πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐγκαρτερήτεώς
μου, τῷ λέγει. Μετὰ ἐν ἔτος ἔτομαι ἡ σύζυγός σου.

— Ἐχεῖ καλῶς, χαῖρε Μαργαρίτα.

— Εἰς τὸ καλὸ, Ἑρμαν.

Καὶ θερμῶς ἠσπάσθησαν ἀλλήλους. Μετὰ τινὰς
ἡμέρας ἡ Μαργαρίτα ἔκρινε καλὸν νὰ γνωτοποιήσῃ
εἰς τὴν ἡγουμένησσαν καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν της τὰ
διατρέξαντα μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἑρμαν. Καὶ ὁ
μὲν Ἰακώβος ἐπεδοκίμασε τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχε-
σιν τῆς ἀδελφῆς του, διότι εἶχε καλῶς ἐκτιμήσει τὴν
εὐλικρίνειαν καὶ τὰ καλὰ αἰσθήματα τοῦ κ. Λεῖδερ,
καὶ διακαῶς ἐπόθει τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀδελφῆς του,

— Τὸ μικρούτσικόν μου. . . τὸ χαριτωμένο μου ἀγ-
γελοῦδι. . . τὸ μονάκριβο πουλάκι μου. . . ποῦ ἔκαμε
βωδά. Ὡ. . . ὦχ. . . τὸ ὀρφνοῦτσικόν μου. . .
ποῖός μου τὸ μάτιασε. . . τὸ πουπουλένιο μου μπε-
μπέ. . . τὸ μαργαριτάρι μου, ποῦ τό φαγε ἡ σκα-
λίτσα, ὦ. . . ὦχ. . . τὸ πριλαντένιο μου παι-
δάκι. . .

Sunt Lacrymae rerum!

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν ἐνὸς ἐκ τῶν
ἔργων του ὁ κ. Viennet ἰσχυρίζετο, μετὰ
πολλῆς ἐπιμονῆς, ὅτι τὸ κοινὸν δεν διεκείτο ἀρ-
κούντως ἐνθουσιασμένον περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

— Ἀληθῶς, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξανδρος Δου-
μάς, δεν εἶνε πολὺς κόσμος καὶ χασμῶνται.

Τὴν ἐπαύριον παρίστανον εἰς τὸ αὐτὸ θεά-
τρον ἐν δρᾶμα τοῦ συγγραφέως τῶν «Σωματο-
φυλάκων»

— Περὶεργον, παρατηρήσατε, Κύριε Δουμά,
τῷ λέγει ὁ κ. Viennet, κάποιος ἐκεῖ εἰς τὴν
ὀρχήστραν θεατῆς χασμάται.

— Ἄ, αὐτός ; τὸν εἶδα, ἀπαντᾷ ἀμέσως ὁ
κ. Δουμάς, εἶναι εἰς ἐκ τῶν χθεσινῶν.

ἡ δὲ Ἡγουμένησσα καλῶς ἐννοοῦσα τὸν κόσμον, δεν
ἀντέτεινεν μὲν εἰς τὸ συνοικέσιον τούτο, ἀλλὰ μόνον
μετ' ἀπορίας ἤκουσε τὰ διατρέξαντα, ἐκπλαγεῖσα
μάλιστα, διότι οὐδεὶς εἶχεν ἀντιληφθῆ τῶν ἀνωτέρω
τυμβάντων.

**

Ἦτο σχεδὸν νύξ, ἐμάχοντο λυτσωδῶς, ἡ δὲ Ὁρ-
λεάνη εἶχε ἐπανακτηθῆ ὑπὸ τῶν Γάλλων καὶ οἱ
Γερμανοὶ βαρέως φέροντες τὴν ἤτταν, ἐπέτιθεντο
μετὰ πλείονος σφοδρότητος κατὰ τῶν γενναίων ἐχ-
θρῶν των, οτινεις ἀνταπήτων ὠσαύτως κατατρε-
πτικῶς. Μεταξὺ δὲ τούτων διεκρίνετο ὁ σημαιοφό-
ρος ὑπολοχαγὸς κ. δὲ Βρονάκ, ὅστις μετ' ἀληθοῦς
ἠρωϊμοῦ ὑπερέειχε τῶν συναδέλφων του. Ἀκατα-
παύτως οἱ Γερμανοὶ προσηπάθουν νὰ τὸν ρίψωσι
κάτω καὶ τῷ ἀρπάξωσι τὴν καταρτυπηθεῖσαν ἐκ τῶν
σαιρῶν σημαίαν του, ἦν μετὰ τούτης τόλμης καὶ
ἀνδρείας ὑπερηπίζετο καὶ πάντοτε οὗτος διὰ τῆς
λόγῃς της ἀπέκρουε τὸν ἐχθρόν. Αἴφνης ὁμῶς ὑ-
ψηλὸς τις θωρακφόρος γερμανός, ἀτκεπῆς τὸν πλη-
σιάζει καὶ μετὰ λύτσης τῷ ἐπιτίθεται διὰ τῆς σπά-
θης του ἀνὰ χεῖρας, ἀλλ' ἡ λόγῃ τὸν πλήττει και-
ρίως εἰς τὸ στῆθος. Ὁ σημαιοφόρος ὁμοίως κλονίζεται

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΕΛΙΖΑ

Πρὸ τῶν ἐκλογῶν

— Λοιπόν, Ἐλίζα, μοῦ ὑπόσχεσαι, ὅτι θὰ γίνης σύζυγός μου;

— Ἀκούς ἐκεῖ; Γεώργιε, τώρα μά λιστα ποῦ θὰ γίνης καὶ Βουλευτής!

— Καλά, ἀλλὰ ἂν δὲν ἐπιτύχω;

— Καὶ ἐγὼ βουλευτίνα!

— Μά, ἂν δὲν ἐπιτύχω;

— Καὶ θὰ πηγαίνωμεν καὶ εἰς τὸ παλάτι!

— Ναί... μὰ... ὄλα καλά, ἀλλὰ ἂν δὲν...

— Καὶ μίαν ἡμέραν, Γεώργιε, τίς εἶδε! ... ὑπουργίνα!

— Ναί, ναί, ὄλα καλὰ καὶ ὑπουργίνα Ἐλίζα, καθὼς πᾶν τὰ πράγματα, μὰ ἂν δὲν γίνω βουλευτής θὰ μὲ θέλῃς διὰ συζυγον;

— Τί πῶς, ἂν δὲν γίνης βουλευτής; καὶ εἶναι δυνατόν σὺ; Γεώργιε. Ἐχω τὴν ιδέαν, ὅτι θὰ ἐπιτύχης.

— Καὶ εἰς τοῦ θεοῦ τὸ αὐτί, Ἐλίζα...

Θὰ μὲ ἰδῆς! λοιπόν, χαῖρε, ὑγείαινε, addio, ἄγγελέ μου.

— Addio, addio, ψυχὴ μου! βουλευτά μου! Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν!

— Au revoir! ... ὑπουργίνα μου!

Μετὰ τὰς ἐκλογάς.

(Ἐπιστρέφει ἀποτυχῶν)

— Βλέπεις, Ἐλίζα, καλῶς τὸ ἐμάντευον μᾶς ἠπάτησαν, μᾶς ἐκλεψαν. Ἦλθα τρίτος ἐπιλαχῶν.

— Ναὶ τὸ ἔμαθον, ὑπομονή!

— Τώρα! δὲν θὰ μετέβαλες βεβαίως γνώμην! Εἶσαι ἢ ἰδία.

— Ἄ, ποσῶς, φίλε μου.

— Αἶ, λοιπόν;

— Τί λοιπόν;

— Ἄφοῦ δὲν ἔγεινα βουλευτής;...

— Ἄ, αὐτὸ δὲν βλάπτει;... Ἐγειναν ἄλλοι. Ἐπειτα σὺ ἔχεις, καιρόν, εἰς τὰς ἄλλας ἐκλογάς!

— Ὅστε δὲν θὰ γίνῃ ὁ γάμος;

— Ὁ γάμος; μὲ σέ; ἀδύνατον τώρα.

— (Κατ' ἰδίαν) Δύο χειλόπηταις!

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΧΟΥ

(Πρὸ τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων, ἡ σύζυγος βοηθοῦσα τὸν σύζυγόν της, μονολογεῖ.)

— Αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ πράγματα εἶναι μπερδευμένα. Ἔστειλα τρεῖς χιλιάδας διακόσια μπιλιετᾶκια ἕως τώρα. Ἐκουράσθην πλέον. Οἱ ἄλλοι εἶναι ἀμφίβολοι. Ἔβαλα δὲ καὶ τοὺς μανάβιδες, μπακάλιδες, χασάπιδες, παπουτσίδες, φαρμακοποιούς καὶ ὄσους ὅπου ψωνίζομεν. Τώρα εἰς ποίους ἄλλους νὰ στείλω... Μᾶς λείπουν τοῦλάχιστον ἄλλοι τόσοι διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν.... Ὁ σύζυγός μου τρέχει ἡμέρα νύκτα, ἐπισκέπτεται, παρακαλεῖ, κολακεύει, ὑπόσχεται εἰς ὄλους. Ἄς βάλωμεν ἄλλους χιλίους ἀπ' αὐτοὺς ἀκόμη, γίνονται τέσσαρες χιλιάδες διακόσιοι. Μᾶς χρειάζονται ἀκόμη

δύο χιλιάδες! Ποῦ νὰ τοὺς οἰκονομήσωμεν τώρα αὐτοὺς!... Διάβολε! δόσκολα πράγματα αὐτά, ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς εὔρωμεν καὶ αὐτοὺς... Τί νὰ κάμω! τί νὰ κάμω... Ἄ! οἱ ἀντιπρόσωποι!... μὰ αὐτοὶ πάλιν θέλουν χρήμια! Διάβολε, ὅσα χρήματα ἐδανείσθην ἐτελείωσαν. Τώρα; ... Ἄχ, ἀπελπισία!... Μὰ πάλιν ν' ἀφήσω νὰ γίνῃ ἡ Μαριγὼ βουλευτίνα καὶ ἐγὼ νὰ μείνω ἔξω;... Τί ἐντροπή... τί ταπεινώσις καὶ ἐξευτελισμός, ... ὄχι, πρέπει μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ τὸ κατορθώσω... τὰ πάντα νὰ θυσιάσω... Πρέπει νὰ εὔρεθῶν ἀκόμη τρεῖς τέσσαρες χιλιάδες δραχμαί. Τί νὰ κάμω, θὰ τὸ ἀποφασίσω. Ἐνέχυρον τὰ κοσμήματά μου καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχω... Ἐμπρὸς εἰς ἐνέργειαν... ὑποσχέσεις καὶ δωρεὰν τὰ πάντα μὲ τὸ καλάθι πρέπει νὰ τὰ μοιράσωμεν, ἄλλως... ἢ αἰσχίστη τῶν ἀποτυχῶν. Καταστροφὴ καὶ προτιμώτερον τὸ πρότον. Τί κάθημαι ἐμπρὸς!...

(Περιμαζεύει τὰ κοσμήματά της.)

— Μὲ αὐτὰ θὰ δανεισθῶ ὅσα χρήματα δυνηθῶ περισσότερο καὶ θὰ ἰδοῦμεν ἂν ἐγὼ ἢ ἡ κυρὰ Μαριγοῦλα θὰ γίνῃ βουλευτίνα. Ἐκείνη ἔχει πείσμα καὶ τὰ πάντα μεταχειρίζεται διὰ νὰ ἐπιτύχη. Θὰ ἰδοῦμε τώρα ἂν καὶ ἐγὼ πηγαίνω πίσω!

(Συμπέρασμα μετὰ τὰς ἐκλογάς.)

— Εὐχαριστοῦμεν παιδιὰ! εὐχαριστοῦμεν. Μ' ἐκάματε βουλευτίνα. Τώρα ὅτι θέλετε εἶμαι δική σας!

καὶ ἡ σημαία ταλαντοῦται, ἀλλ' ἐν ταῦτῳ δύο ἀπαίτια κραυγαὶ ἐξέρχονται ἐκ τῶν χειλέων ἀμφοτέρων.

— Ἰάκωβε!

— Ἐρμαν!

Σύγχυσις ἐπέρχεται ἀκατανόητος, ὁ θωρακοφόρος πίπτει ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἐνῶ πολλοὶ προτρέχουσι πλῆττοντες καὶ ἀλλαλλάζοντες καὶ ὁ Ἰάκωβος σύρεται ἀμέσως ὀλίγον ἐκείθεν ὑπὸ τῶν συντρόφων του.

Ἐπελθούσης ἤδη τῆς νυκτός ἡ μάχη σταματᾷ καὶ οἱ νεκροὶ καὶ πληγωμένοι ἀμφοτέρωθεν περισυλλέγονται. Ὡραία ἀργυρόφεγγος σελήνη φωτίζει ὅλην ἐκείνην τὴν φρικαλεότητα τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐνθα κρανία κενὰ καὶ διερηγμένα, μέλη καὶ ὅπλα ἀναμῆ διεσκορπισμένα, ἐντόθια καὶ σάρκες κατακεκαυμένα, αἷματα καὶ ἐπιθανάτιοι κραυγαὶ περιβάλλουσιν ὅλην τὴν ἔκτασιν ἐκείνην, καὶ ἀνεγείρουσιν ἄρδην τὰς τρίχας τοῦ θεατοῦ.

Ἦτο σχεδὸν ὀγδόη ὥρα τῆς νυκτός, ὅτε ἡ ἀδελφὴ Φιλομένη συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας ἐγκατέλειπον ἐν τάχει τὴν μονήν, ἐρχόμεναι ἐν σπουδῇ πρὸς τὸ πεδίου τῆς μάχης. Ἀμφοτέραι ἐγνώριζον, ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἐμάχητο ἐκεῖ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν πῆρξ τῆς Ὁρλεάνης, ἡ δὲ Φιλομένη βλέπουσα τὴν

ἀνησυχίαν τῆς Μαργαρίτας, ἀπεφάσισε παρὰ πάντα κίνδυνον νὰ τὴν συνοδεύῃ. Ἄλλως τε ἦτο καὶ καθήκον της. Κρατοῦσαι ἀμφοτέραι ἀπὸ ἕνα φανόν, ἐπλησίασαν τὰ μέρη τῶν συμπλοκῶν καὶ μετὰ φόβου καὶ τρόμου περιήρχοντο τὰ πτώματα. Ἐφερον δὲ μεθ' ἑαυτῶν ὕδωρ, κονιάκ, μοτὸν καὶ ἐπιδέσμοις καὶ εἰς κάθε περίστασιν συνέτρεχον τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς των. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐσυνείθισαν καὶ μετ' εὐχαριστήσεως μεταξὺ τῶν ἄλλων σπευσάντων παρεῖχον, τὰς βοηθείας των εἰς τοὺς τραυματίας.

Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα μετὰ δύο ὤρων περίπου ἀναζητήσιν μετὰ τῶν πτωμάτων καὶ τραυματιῶν δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε περὶ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἐν τέλει δ' ἔμαθε παρὰ τινος νοσοκόμου, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν τῆς συμπλοκῆς ἐμάχητο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐναντι αὐτῶν μικροῦ λόφου. Ἡ Μαργαρίτα τότε μετὰ τῆς Φιλομένης ἐσπευσαν ἐκεῖ.

Ἐνῶ δ' ἐβάδιζον ἐν σπουδῇ, διακρίνουσι μέγαν σωρὸν πτωμάτων. Πλησιάζουσι καὶ ἡ Μαργαρίτα προκρούει τὸν λεπτὸν πόδα της ἐπὶ τοῦ μεγάλου ποδὸς ὑψηλοῦ θωρακοφόρου ἐκτάδην κειμένου πτώματος. Ἡ σελήνη ἐφώτιζε καλῶς τὸ πρόσωπόν του, ὅπερ μὲν εἶδεν ἡ νεάνις, ἔστη κάτωχρος καὶ ἀκίνητος

ὡς ἄγαλμα πρὸ αὐτοῦ. Μετὰ στιγμὴν δὲ ἀνεφώνησε τραβῶσα τὴν κόμην της.

— Θεέ μου! ... Ὁ Ἐρμαν!

— Ὁ Ἐρμαν! ἀνέκραξε καὶ ἡ Φιλομένη, ἀλλὰ πῶς; ἦτο καὶ αὐτὸς λοιπὸν στρατιωτικὸς καὶ ὄχι γάλλος; ἀλλὰ γερμανός;

Ἀμφοτέραι διετέλουν ὡς κεραυνόπληκτοι καὶ ἐφοβοῦντο τί νὰ πράξουν καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν πλησιάσουν περισσότερο, ὅτε ἡ Φιλομένη λέγει πρὸς τὴν Μαργαρίταν:

— Πάντες μετὰ τὴν μάχην εἶναι ἀδελφοί! Μαργαρίτα.

Ἄλλ' ἐπὶ τῇ ἀκοῇ τοιοῦτου ὀνόματος, αἰφνιδιαζομένη ἀνακράζει ὀπισθεν των:

— Ἐδῶ, ἐδῶ, Μαργαρίτα.

Στρέφεται ἀμέσως αὐτὴ καὶ ἀναγνωρίζουσα τὸν ἀδελφόν της σπεύδει μὲ ἀνοιχτὰς χεῖρας καὶ τὸν ἐγκαλεῖται.

— Ἰάκωβε! Ἰάκωβε! τῷ λέγει. εἶσαι λοιπὸν ζωντανός; Καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο δακρύουσα:

— Ἀλλὰ αὐτόν, τὸν Ἐρμαν, Ἰάκωβε, μοὶ τὸν ἐφόνευσαν! ἐψέλισεν.

— Ἐγὼ, τὸν ἐφόνευσα, Μαργαρίτα, τῇ ἀπεκρίθη ὁ ἀδελφός της μετὰ πικρίας.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν αἰτίαν καὶ ἐξηγήσεις, ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ γοερῶς.

Εἶτα τῇ προτροπῇ τῆς Φιλομένης καὶ ἐπιθυμία τῆς Μαργαρίτας ἀνήγειραν τὸ πτώμα τοῦ Ἐρμαν καὶ τὸ μετέφερον μετὰ μεγάλῃς προσοχῆς εἰς τὴν μονήν. τοποθετήσαντες αὐτὸ ἀκριβῶς ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ δωματίου, ὅπερ κατεῖχεν ἐν ἔτος πρότερον ὁ ἀτυχῆς Ἐρμαν. Ἀμέσως δ' ἐκάλεσαν τὸν ἰατρόν, ὅστις διέγνωσεν, ὅτι εἶχε πάθει ἐκ λιποθυμίας, συνετεία τῆς ἀπωλείας πολλοῦ αἵματος καὶ ὅτι δὲν παρεῖχε μεγάλῃς ἐλπίδας ζωῆς.

Τὴν ἀτυχῆ Μαργαρίταν ἐν τούτοις κατεῖχον ποικίλα αἰσθήματα. Ἦσθάνετο ἑαυτὴν κατατυνημένην, βλέπουσα τὸν ἀφρευκτὸν θάνατον τοῦ ἐλεκτοῦ τῆς καρδίας της καὶ ἐν ταῦτῳ ἐλυπεῖτο ἀπὸ καρδίας, ἀλλ' ἀπ' ἑτέρου ἠρθηρὰ ἐξ ἀναγκασιότητος καὶ αἰδοῦς, διότι ἦτο γερμανός καὶ ἐπολέμησε κατὰ τῆς Γαλλίας καὶ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, διότι ἐφόνευσε συμπατριώτας της καὶ ἐξῆυρσε τὴν σημαίαν τῆς πατρίδος της. Εἶτα δὲ κατελαμβάνετο ἐξ ἀπελπισίας καὶ ἐστενοχωρεῖτο φρικτὰ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Ἐρμαν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπίσης ἦτο λίαν τεθλιμμένος διὰ τὴν αὐτὴν ταύτην συνάντησιν καὶ ἠσθάνετο τὰ αὐτὰ μετὰ

ΕΚΛΟΓΙΚΑ

- Αϊ, θά τοῦ ρίξης ψῆφο; Νίκο;
- Ναί, θά τοῦ ρίξω, ξύλο, Μῆτσο.

⊕

- Τί σοῦ εἶπεν ὁ ὑποψήφιος; Κώστα.
- Ὅτι θά μέ διορίσῃ γραμματέα.
- Μά, μού φαίνεται, ἔπρεπε τόσον καιρὸ νά σέ διώριζε πρῶτον ὑπογραμματέα.
- Μά δὲν ἐβγήκε ἀκόμη, ἔπειτα τί χάνω, τὸν ἴδιο κόπο θά κάνω, ἂν στὸ ἄσπρο ἢ στὸ μαῦρο τοῦ τὸν ρίξω.

⊕

- Ἐν τινι σαλονίῳ.
- Οὔτε καπνὸς, κύριε, ὑποψήφιε;
- Φοβοῦμαι νά μὴ λέγουν, ὅτι δωροδοκῶ.

⊕

- Μεταξὺ δύο παλαιῶν ψηφοφόρων.
- Σ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια Γιάννη, ἡ ρετσίνα ἐδίνε καὶ ἔπαιρνε.
- Τώρα τὴν πίνουν οἱ ὑποψήφιοι.

⊕

τῆς ἀδελφῆς του αἰσθήματα. Τὸν Ἔρμαν θεώρει ὡς ἓνα τῶν στενωτέρων του φίλων, ὡς ἀδελφόν του σχεδόν. — Ἄχ! διατί νά εὐρεθῆ κατέναντί μου, συγγνώμης ἀνεκραύγα'εν. Ἀλλά... ἦτο καὶ αὐτὸς γερμανός, εἰς ἓκ τῶν φονευτάντων συναδέλφους μου καὶ ἠθέλησε νά μοῦ ἀραιρέσῃ τὴν σημαίαν...

Ἡ δὲ ἀνάμνησις τῆς σημαίας του, ἦν μετὰ τῆς γενναιότητος καὶ θυσιῶν εἶχε διατηρήσει, τῷ ἐπῆλθε ζωρότερον εἰς τὸν νοῦν καὶ καθ' ἑαυτὸν εἶπε:

«Τέλος ὤφειλον ν' ἀμνηθῶ καὶ ἔπραξα πιστῶς τὸ καθήκον μου».

Βαθμηδὸν ὁ τραυματίας ἀνελάμβανε τὰς αἰσθήσεις του. Ὅποταν δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πρῶτον πρόσωπον, ὅπερ συνήτησεν, ἦτο τὸ τοῦ Βρονάκ καὶ ἀμέσως ἐλαφρὸν ρίγος διῆλθε τὰ μέλη του. Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα του καὶ τῷ εἶπε μόλις μορμουρίζων: «Ἰάκωβε...» Ἐράνη δ' εἰς τούτων, ὅτι ὁ Ἔρμαν τὸν ἐσυγχώρει, διότι τὸν ἐφόνευσεν. Ὅταν δὲ περιέφερε τὸ βλέμμα του περὶ τοῦ ζωαρίου καὶ ἀνεγνώρισεν αὐτό, ἀνεμνήσθη τοῦ παρελθόντος καὶ ἐράνη ζητῶν τινά. Τότε ἡ Μαργαρίτα, λευκὴ ὡς κρίνος, τὸν ἐπλησίασεν ἡτύχως.

Ἡ συγκίνησις ὑπῆρξε ζωροτάτη... Ὁ ἀθηνῆς ἀμέσως ἐλιποθύμησε καὶ ὅποταν ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυ-

Μία σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγόν της:

- Θανάση νά ρίψῃς μιὰ ψῆφο καὶ τοῦ Νικολάκη.
- Καὶ τί ἐνδιαφέρεσαι σύ;
- Αἶ, πάντοτε εἶναι καλὸ καὶ αἱ γυναῖκες νά 'χουν φίλο ἓνα βουλευτή.

⊕

Πολλὰ σαλόνια ὑποψηφίων εἶνε πλήρη ψηφοφόρων καὶ ἄλλα ὀλίγον ἢ οὐδαμῶς.

— Σημεῖον, ὅτι αἱ κάλπαι των θά τιμηθοῦν ἰσαξίως, εἶπεν εἰς Μαλλιάρος.

⊕

Δύο ψηφοφόροι πλησιάζουν εἰς τὸ σαλόνι τοῦ κ. Κ...:

- Μά δὲν εἶναι ψυχὴ μέσα, λέγει ὁ εἰς.
- Σημεῖον, ὅτι περνοῦν ἀπ' ἐξω, ἀπαντᾷ ὁ ἕτερος καὶ φεύγουν.

⊕

Τὴν πρῶταν τῶν ἐκλογῶν οἱ ψηφοφόροι δὲν προσήρχοντο νά ψηφίσουν. Τὸ δὲ δῆλι ἀθρόοι συνήρχοντο εἰς τὰ τμήματα.

— Ὁ Ρωμηὸς δὲν ἔχει ἰδίαν γνώμην, ἀλλ' ἀπομιμῆται, ἐφθέγγατο εἰς ξένος, παρατηρήσας τοῦτο.

⊕

Νέος τις Κύριος ἠρώτα ἡλικιωμένον ποιοὶ νομίζει, ὅτι θά κερδίσουν.

- Ἡ ἐλλή, ἀπήνησεν.
- Καὶ διατί ἡ ἐλλή;
- Διότι εἶναι ἡ σειρά της.

ΤΟΠΙΚΑ

Κατὰ τινὰ τῶν παραστάσεων τῆς Δοῦζε ἐν τῷ Μεγάλῳ θεάτρῳ παρετηρήθησαν ἐγκατεστημένοι ἐν τινὶ θεωρίῳ τῆς δευτέρας σειρᾶς τρεῖς προβεθηκυίας ἡλικίας κυρίαὶ μὲ πλουσίας καὶ νεανικὰς ἀμφιέσεις, παριστώσαι φαινομενικῶς τὰς τρεῖς ἡλικιωμένας χάριτας.

— Ἰδοῦ, τρεῖς ἡλικιωμένοι χάραι, εἶπέ τις, καταβιβάζων τὰ δίοπτρά του, εἰς φίλους του.

— Καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων, ἀντὶ νὰ ρίψῃ ὁ Πάρις τὸ μῆλον του, τῷ ρίπτουν αὐταὶ τὸ ἰδικὸν των, ἀπήνησεν οὗτος.

⊕

Ἡ Κυρία Ζάμ... ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ ἐν ὀμηγύρει περὶ τῆς Κυρίας Καρ...

— Εἶναι τόσον ἀσχημὴ, ὥστε ὅποταν μορμάζει, τότε μόνον φαίνεται εὐειδής!

⊕

Ὁ κ. Μαυρογένης ἀναμένων ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὸ παραγγεληνὸν κονιάκ ἐξῶθεν τοῦ καφε-

καὶ θέτατα τοὺς δακτύλους της ἐπ' αὐτῶν, τῷ ἐκλείσει διὰ παντός τὰς βλεφαρίδας.

Ὁ Ἔρμαν εἶχεν ἐκπνεύσει.

Τότε ἡ Μαργαρίτα λαβοῦσα τὸ μετάλλιον, ὅπερ τῷ εἶχε δώσει μετὰ τὸν ὄρκον της ἐκεῖνον, ἀπεσύρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς μονῆς, ὅπου πικρῶς ἐκλαυσε καὶ διακαῶς προσηυχθῆ.

⊕

Ἀνεγνώτατε ποτέ, ἀναγνώστα, ἂν δὲν ἔτυχε περιστάσις ν' ἀκούσῃτε περὶ τινος ἀγίας γυναικὸς, τῆς ἀδελφῆς Σωσάννης, ἧτις τοσοῦτον ἐπεμελήθη τοὺς γάλλους τραυματίας εἰς τὸ Τογαίνον καὶ τὴν Μαδαγασκάρην; κατὰ τὰς συμπλοκάς μετὰ τῶν ἰθαγενῶν; Εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ πρῶτη Μαργαρίτα δὲ Βρονάκ, ἡ ἡμετέρα ἡρώτις καὶ ἀτυχῆς μνηστῆ. Ἐγῶν τως δέ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπως ἴδῃ τοὺς ἀνεψιούς της καὶ τὰς ἀνεψιάς της. Ὅποταν δὲ τὰ ἀθῶα μικρὰ ταῦτα πλάσματα ἐρωτῶσι τὸν πατέρα των, διατί ἡ καλὴ αὐτὴ θεὰ των ἡ Μαργαρίτα, ἧτις τὰ ἀγαπᾷ τόσον πολὺ, ἐγένετο μοναχὴ καὶ ἀπέρχεται τοσοῦτον μακρὰν καὶ δὲν μένει πλησίον των, ὁ συνταγματάρχης Ἰάκωβος δὲ Βρονάκ, στρέφων τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ὀρίζοντα, τοῖς ἀπαντᾷ μετὰ πικρίας:

«Διότι, ... διότι, ... ἄχ, τὸ διότι καὶ τὸ διατί, θά τὸ μάθετε, ἅμα μεγαλώσῃτε».

νεῖου Ζαχαράτου, χάνει τὴν ὑπομονὴν του.

— Μά τέλος πάντων, λέγει μετὰ θυμοῦ εἰς τὸ Γαρσον, αὐτὸ τὸ κονιάκ δὲν ἔγεινεν ἀκόμη;

- Τώρα ἀμέσως, κοντεύει, τῷ ἀπαντᾷ.
- Μά τί καὶ τὸ κονιάκ θέλει ἐργασίαν;
- Δηλαδή ὅσο παληόνει γίνεται καλῆτερον.

⊕

Ὁ ἴδιος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Μά, Κύριε Χατζῆ, ὄλο βωδινοῦ κρέας ἐμχειρέψατε σήμερον;

— Τὸ βῶδι εἶναι τὸ μόνον ζῶον, τὸ ὅποσον ἀρέσει περισσότερον καὶ εἶνε φίλος τοῦ ἀνθρώπου, τῷ ἀπαντᾷ ὁ κ. Χατζῆς.

⊕

Ὁ αὐτὸς εἰς τὸ Ζαχροπλαστεῖον τοῦ κ. Ζαβορίτη ἀφοῦ ἔφαγε δύο γλυκίσματα καὶ ἡμισυ, ἀφίνει τὸ ἕτερον ἡμισυ καὶ συνομιλεῖ μὲ τοὺς συντρόφους του, ἐνῶ τὸ γαρσον νομίζων ὅτι ἐχόρτασεν, ἀφαιρεῖ τὸ πινάκιον, ψιθυρίζων:

- Βεβαίως δὲν θέλετε ἄλλο, ἐχορτάσατε...
- Δηλαδή θά ξανακάμω ὄρεξιν, τῷ ἀπαντᾷ καὶ συκρατεῖ τὸ γλυκίσμα του.

⊕

Ὁ κ. Χρηστομάνος συναντήσας προχθὲς φοιτητὴν ἐν τῷ Ζαχαροπλαστείῳ τοῦ κ. Παυλίδου:

— Πῶς φαίνεσαι, ὅτι σοῦ ἀρέσουν τὰ γλυκά, μικρὰ, τῷ λέγει, ἀλλὰ ἀγαπᾷς καὶ τὰ γράμματα ἐπίσης τόσον πολὺ;

— Βεβαίως, Κύριε Χρηστομάνε, τῷ ἀπαντᾷ ὁ εὐφυὴς μικρὸς φοιτητὴς, ἀφοῦ ἴσῃ ἴσῃ βλέπω, ὅτι καὶ οἱ πρῶταίνοι τῶν γραμμάτων ἀγαπῶσιν ἀμφοτέρα τόσον πολὺ.

— Εὐγε! καλὰ ἀπήνητες, ἐπαῖπεν ὁ κ. πύτανις καὶ ἔχωνεν ἐν ταύτῳ γελῶν ἡμισυ γλυκίσμα εἰς τὸ στόμα του.

ΕΥΦΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Μεταξὺ δύο μονομάχων.

— Κύριε! σᾶς ἀναμένω μὲ τοὺς μάρτυράς μου ἀπὸ τῆς πέμπτης ἥδη ὥρας!

— Κύριε! διὰ τοὺς γενναίους δὲν ὑπάρχει ὥρα καὶ ἀκρίβεια! ἀλλὰ θάρρος!

⊕

Ἡρώτῃσέ τις φαλακρόν:

— Δὲν ἐδοκίμασες ποτέ κανὲν μέσον καταπολεμιῶσεως τῆς νόσου ταύτης;

— Μόνον ἅπαξ μετεχειρίσθην μίαν σκορδαλοφῆν, ἣν μοι συνεβούλευσαν, ἀπεκρίθη.
— Καὶ δὲν πῦξινσαν αἱ τρίχες σου ;
— Πῶς ν' αὐξήσουν, ἀφοῦ δὲν ἔχω ;

Πατήρ τις ἔλεγε πρὸς τὸν υἱὸν του :
— Τί κάμνεις λοιπὸν αὐτοῦ ;
— Ζητῶ τὴν ἄκραν τοῦ σπάγγου.
— Ἀνόπτε καὶ δὲν εἶδες ὅπου τὴν ἔκοψα ;
— Ἀλήθεια, ἐνόμιζα, ὅτι εἶχε καὶ ἄλλην

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ εἰς ἀγορητῆς ἀφοῦ ἀνεκεφαλαίωσεν ἅπαντα τὰ προσόντα τοῦ μεταστάντος, περαίνει τὸν λόγον του διὰ τῆς ἀκολούθου ἀποστροφῆς :

— ... Ὁ αἰδιμος μεταφέρει ἤδη μεθ' ἑαυτοῦ ἀπάσας τὰς ἡμετέρας θλίψεις.
— Προσθέσατε, ὅτι μεταφέρει καὶ 20,000 φράγκα ἰδικά μου, ὅπου τῷ εἶχα δώσει, ἐλεῖπε μετὰ πικρίας εἰς τῶν παρεστώτων.

Εἰς Κύριος ἀναμμένων εἰς μάτην τὸν ὑπνρέτην ἐξῶθι οἰκίας, εἰς ὃν ἔδωκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

— Μὰ τέλος, αὐτὸ τὸ ζῶον, λέγει καθ' ἑαυτὸν δὲν θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἴδω ;
Ὁ δὲ ὑπνρέτης μετὰ πολὺ ἐπιστρέφων :
— Κύριε, δότε μου ἄλλο ἐπισκεπτήριον, διότι αὐτὸ τὸ ζῶον τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, χωρὶς νὰ μοῦ εἴπῃ τίποτε.

Ὁ ξένος τῷ δίδει ἕτερον ἐπισκεπτήριον καὶ ἀναμένει ἐκ νέου ἐπὶ πολὺ, ὅτε βαρυνθεῖς, ἀναχωρεῖ, λέγων :

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι αὐτὸ τὸ ζῶον εἶμαι ἐγώ.

Δύο φίλοι παλαιοὶ συναντῶνται μετὰ πολὺν χρόνον, ἀμφότεροι νυμφευμένοι. Ὁ εἰς εἶχε λάβει σύζυγον ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, ὁ δ' ἕτερος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

— Φίλε μου, λέγει, ὁ εἰς, ἡ σύζυγός μου οὐδέποτε ἐξέρχεται, κάθηται αἰωνίως εἰς τὴν οἰκίαν της, ἐνῶ ἐγὼ πάντοτε, ὡς βλέπεις, εὐρίσκομαι εἰς τὰς ὁδοὺς.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐναντίον, ἀπαντᾷ ὁ ἕτερος μετ' ἀναστεναγμοῦ, ἡ ἰδική μου ἐξέρχεται πάντοτε, ἐνῶ ἐγὼ κάθημαι μέσα.

Γυνὴ τις χήρα, ἔλεγεν ἐν τινι συναναστροφῇ, ὅτι ἠδυνήθη κάποτε νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ τὸν μακαρίτην σύζυγόν της. Πάντες δ' ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν.

— Καὶ τί σὰς εἶπε ; τὴν ἠρώτησέ της.
— Μοῦ εἶπε φοβερὰ πράγματα, ἀπῆντησεν αὐτῇ, δηλαδὴ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θέλει πλέον ν' ἀκούῃ νὰ ὀμιλῶσι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ με βλέπῃ.

Ὁ ἡμέτερος κωμικὸς ἠθοποιὸς κ. Παντόπουλος κατὰ τινὰ θεατρικὴν τινὰ παράστασιν του, καταφέρει ἰσχυρὸν κτύπον εἰς τὸν ἀντίπαλόν του καὶ συνάδελφον ἐν ὥρᾳ μονομαχίας καὶ θέλων νὰ διαχύσῃ τὴν εὐθυμίαν ἀντὶ προκειμένης δυσθυμίας, ἀποτείνεται ἀμέσως πρὸς τὸ κοινὸν καὶ λέγει :

— Πρώτη φορά, ὅπου ἐπέτυχα εἰς τὰ ψέμματα νὰ πληγώσω ἄνθρωπον.

Α Ὑ Τ Ο Ϛ. Ἐὰν ἡμῖν πλούσιος, δεσποινίς, θὰ με ἡγαπᾶτε ;

Ἐ κ ε ἰ ν η. Τοῦτο δὲν τὸ ἡξεύρω, ἀλλὰ βεβαίως ὅμως θὰ σὰς ὑπανδρευόμην !...

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 15 γρίφου

Ἡ Εὐρώπη κρούει τὴν Πύλιν, ἥτις εἶναι ἰσχυρὰ ἔτι καὶ ἀντέχει.

Ἐλυσεν αὐτὸν μόνος ὁ ἐν Πάτραις Ἀγησίλαος Μανωλόπουλος πρὸς ὃν ἐστάλη τὸ δῶρον.

Αἶνιγμα 12ον.

Ἄφρατος ἀλλὰ παρίσχυρος εἶμι
Ὅρατὰ δὲ καὶ θαυμασιὰ τὰ ἔργα μου
Καὶ ποτὲ μὲν δὲν παρέρχεται στιγμή
Χωρὶς παρτοῦ νὰ φαίνεται τὸ σπέρμα μου.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Ο «ΠΕΡΡΟΣ»

ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΜΠΙΤΣΑΡΑ ΚΑΙ Δ. ΠΕΡΡΟΥ

33 ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας, Πλατεία Καλαμιώτου ΑΘΗΝΑΙ

Συνιστῶμεν ἐκθύμως τὸ ὑπὸ τῶν κυρίων Κ. Μπιτσαρᾶ καὶ Δ. Πέρρου εὐδοκίμως διευθυνόμενον ἐστιατόριον, ὡς τὸ μόνον εὐρωπαϊκῶς λειτουργοῦν ἐν Ἀθήναις ὑπὸ πάντας τοὺς ὄρους τῆς τάξεως, καθαρότητος, εὐκομίας καὶ ἀκριβείας. Ἐνταῦθα εὐρίσκει τις τροφήν ἐξαισίαν καὶ λαμπροτάτην με ὑλικὰ κατεσκευασμένην ἀρίστης καὶ ἀμέμπτου ποιότητος. Τὸ ξενοδοχεῖον δέχεται καὶ παραγγελίας φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων δικφόρων. Κατασκευάζεται δὲ καὶ χαλβᾶς ἐξαιρέτου καὶ ἀπαραμίλλου ἐπιτυχίας. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῇ τις περὶ τῶν ἀνωτέρω.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ